

ת"ד 4407/07/19 - מדינת ישראל נגד אמיר בן יוסף

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 4407-07-19 מדינת ישראל נ' בן יוסף
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד בן חמו

נגד

אמיר בן יוסף

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד סמו

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלות של ממש, בגין נהיגה בחוסר זהירות, עבירה על תקנות 21 (ג) ו-21(ב)(2) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 1.4.19, בשעה 21:50 לערך, נהג הנאשם ברכב פרטי, בתל אביב, בנתיב האמצעי בדרך בן צבי, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו בסמוך לבית מספר 67, לא הבחין ביוליה סמברג ז"ל (להלן - הולכת הרגל), שחצתה אותה עת את הכביש, מדרום לצפון ומשמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם, המשיך בנסיעה ופגע בה.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה הולכת הרגל בגופה חבלות קשות, כמפורט בסעיף 4 לכתב האישום, אושפזה במחלקה לטיפול נמרץ, כאשר היא מורדמת ומונשמת וביום 9.8.20, הודיע ב"כ המאשימה, כי הולכת הרגל נפטרה, אך לא נמצא קשר סיבתי בין התאונה לפטירתה.

הנאשם כפר באחריותו לגרם תאונת הדרכים והתיק נקבע לשמיעת ראיות.

בתום שמיעת הראיות, הגישו הצדדים סיכומים בכתב.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים והוגשו הראיות להלן:

עד תביעה מס' 1, רס"מ בוריס וולפסון, בוחן תנועה במשטרת ישראל (להלן - **הבוחן**), מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - הודעת נאשם מיום 2.4.19, **ת/2** - הודעת נאשם מיום 17.4.19, **ת/3** - דו"ח בוחן, **ת/4** - סקיצה, **ת/5** - מזכר מיום 6.5.19, **ת/6** - תרשים, **ת/7** - פיענוח סרטון מצלמת דרך, **ת/8** - לוח תצלומים, **ת/9** - מזכר מיום 2.5.19, **ת/10** - מזכר מיום 12.5.19, **ת/11** - שחזור, **ת/12** - מסמכים מנוהל אגף התנועה (2 עמודים), **ת/13** - תמונות נעליה של הולכת הרגל, **ת/14** - מזכר מיום 15.4.19, **ת/15** - מזכר מיום 27.4.19, **ת/16** - דו"ח פעולה, **ת/17** - תעודת עובד ציבור למכשיר וריקום ומסמכים נלווים לבדיקה, **ת/18** - דיסק לעניין שדה ראייה, **ת/19** - דיסק תמונות ומצלמת גוף של עד תביעה מספר 6, **ת/20** - סרטון ממצלמת דרך של עד תביעה מספר 10.

עד תביעה מספר 2, מר בן פזמונים, עד ראייה לתאונה

כמו כן, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

ת/21 - תעודות רפואיות (3 במספר), **ת/22** - מזכר של רס"ר דני דבדוביץ, **ת/23** - מזכר של השוטר איחסן חמדאן, **ת/24** - דו"ח פעולה של רס"ל עבדאללה חסאם, **ת/25** - דו"ח פעולה של רס"ל פלדמן חנה, **ת/26** - מזכר של רס"ר יצחק הסופר, **ת/27** - מזכר עם תמונה נלווית של רס"מ זיו טרבולוס

ת/28 - הודעת עד תביעה עת/2.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העידו העדים הבאים והוגשו הראיות שתפורטנה להלן:

הנאשם

עד הגנה מספר 1, סנ"צ ירון וינריב, רמ"ד תאומות דרכים באגף התנועה

עד הגנה מספר 2, מר אליהו ברמי (להלן - **המומחה**) מטעמו הוגשה חוות דעת, שסומנה בטעות נ/2 וצ"ל נ/3

וכן הוגשו נ/1 - שני עמודים מתוך נוהל משטרי ו-נ/2, מכתב ששלח הסגור אל המטה הארצי ומכתב תשובה.

העובדות שאינן שנויות במחלוקת

1. הנאשם נהג ברכב והולכת הרגל חצתה את הכביש, שלא במעבר חצייה, בסמוך לארון חשמל המוצב על אי התנועה הבנוי.

2. היה מגע בין חזית רכב הנאשם להולכת הרגל.

3. הנאשם לא הבחין בהולכת הרגל, בשום שלב לפני הפגיעה בה ולא הגיב, אלא רק לאחר שהולכת הרגל פגעה בשמשה הקדמית של הרכב.

דין והכרעה

הסוגיה שבמחלוקת הנה, האם הנאשם יכול היה וצריך היה להבחין בהולכת הרגל, עובר לפגיעה בה ובהתאם, האם מדובר בתאונה נמנעת או בלתי נמנעת.

חובת זהירות

אין חולק כי הנאשם, כנהג ברכב, חב בחובת זהירות כלפי ציבור עוברי הדרך ככלל וחובת זהירות מוגברת כלפי הולכי רגל, בפרט.

משכך ובנסיבות המקרה שבפני, חב הנאשם בחובת זהירות כלפי הולכת הרגל, בשלב בו חצתה את הכביש ונקרתה בדרכו של הנאשם.

הפרת חובת הזהירות - התרשלות

לאחר שבחנתי ראיות הצדדים, שמעתי עדויותיהם וסיכומיהם, לא נותר בליבי ספק כי הנאשם הפר את חובת הזהירות כאמור והתרשל באופן נהיגתו, שכן, היה באפשרותו של הנאשם להבחין בהולכת הרגל, עוד בטרם האימפקט וכי ההגנה לא הציגה כל טעם שיסביר מדוע לא הבחין בה עד לאחר הפגיעה ובכך, טמונה רשלנותו של הנאשם, כפי שיפורט להלן:

1. ב-ת/3, קבע הבוחן במסקנותיו, כי בעוד שהנאשם לא הבחין בהולכת הרגל ולא הגיב, עד לאחר הפגיעה בה, הרי שכלי רכב אחרים, שנסעו משמאל ומימין לרכב הנאשם, הבחינו בה ולכן, הנאשם יכול היה להבחין בהולכת הרגל ולמנוע את התאונה. העד נשאל ואישר כי הולכת הרגל חצתה מכיוון אי התנועה, עליו מוצבים עצים ובסבירות גבוהה, שחצתה מאחורי ארון חשמל המוצב על אי התנועה, אך הוסיף כי להערכתו, גובה ארון החשמל האמור, הוא עד קו מותניים.

ב-ת/8, תמונה 13, תיעד הבוחן את מקום שכיבתה של הולכת הרגל, לאחר הפגיעה וזאת, על קו הקטעים שבין הנתבי השמאלי לאמצעי. בתמונה 16, ניתן לראות הולך רגל חוצה מאזור ארון החשמל ומשמאל לימין כיוון נסיעת הניידת ועל פי ת/11 - ות/14, מדובר במרחק של 77 מטרים.

ב-ת/14, תיעד הבוחן ניסוי שדה ראיה נוסף, הפעם כאשר הנאשם נוהג ברכבו, תוך ששוטר אחר מדמה את

הולכת הרגל וחוצה את הכביש, מאי התנועה הבנוי, בסמוך לארון החשמל, וציין, כי ניתן היה להבחין בשוטר המדמה ממרחק של 77 מטרים מהנתיב האמצעי בו נסע הנאשם, ממרחק של 76 מטרים מהנתיב השמאלי וממרחק של 122 מטרים מהנתיב הימני.

המומחה התייחס בחוות דעתו, בקצרה, לניסוי שדה הראיה וטען כי לא נערך בהתאם לתנאי התאונה, שכן הבוחן לא לקח בחשבון סנוור של כלי רכב שנסעו מול הנאשם ואת התאורה הלוקיה במקום וקבע " **יהיה זה סביר להניח כי הנהג מסנוור מאורות כלי הרכב ולכל הפחות הולכת הרגל נבלעת בין הפרשי התאורה-האורות מנגד**".

מסקנה זו של המומחה אינה מקובלת עלי. לטעמי, ניסוי שדה הראיה נערך כהלכה ובהתאם לתנאי התאונה, לרבות שימוש ברכבו של הנאשם ומצב התאורה במקום, שלא הייתה לקויה אלא תקינה ומלאה, כפי שניתן לראות בסרטון, בתמונות ואף בהודעות הנאשם במשטרה.

מכאן, כי ההנחה של המומחה לגבי סנוורו של הנאשם, אינה נתמכת בדבר. אדגיש כי הנאשם לא טען בשום שלב כי אורות כלי הרכב ממול סנוורו אותו והגבילו את שדה הראיה שלו.

עוד אציין, כי שני הנהגים הנוספים על הכביש, הנהג האלמוני בנתיב השמאלי וע"ת 2, לא הושפעו מכלי הרכב שנסעו מולם והצליחו להבחין בהולכת הרגל.

המומחה בחר שלא להתמודד עם שדה הראיה שקבע הבוחן ולא ערך חישובים תוך שימוש בנתון זה. באשר לטענת ההגנה בדבר השוני בין שני הניסויים שערך הבוחן, הרי שניסוי שדה הראיה הראשון נערך ברכב משטרתי, כיוון שהשמש הקדמית של רכב הנאשם הייתה מנופצת ואילו ניסוי שדה הראיה השני, נעשה תוך שימוש ברכב הנאשם ולגובה כלי הרכב יש, כידוע, השפעה על שדה ראייה מתוך רכב ולא בכדי, ערך הבוחן ניסוי שני.

עוד טען המומחה, כי הבוחן לא התייחס לאלמנט הציפיה בניסוי.

לא ברור לי כיצד ניתן, במהלך ניסוי שדה ראייה בעל פרמטרים מוגדרים מראש - נהג, רכב, הולך רגל, לאיין את הציפיה לראות הולך רגל וממילא, מקובלת עלי גרסת הבוחן, לפיה, לעובדה כי הנאשם היה מודע לכך שאמור להיות הולך רגל, לא הייתה השפעה כלשהי על קביעת המרחק, שהוא פרמטר אובייקטיבי ומדיד. לכל היותר, תשפיע המודעות על זמן התגובה של נהג, אך בענייננו, הנאשם לא הגיב כלל, עד לאחר הפגיעה.

בע"פ 16810-02-10, מדינת ישראל נ' שטיינברגר, שאושר בבית המשפט העליון, **ברע"פ 1355/12**, נקבע כי יש לקחת בחשבון את הנתון של "**הפתעה/אי ציפייה**", בהקשר לקביעת זמן תגובה ולא בהקשר לשדה הראיה וזאת בהסתמך על עדותו של עד הזמה מטעם המאשימה, רפ"ק רומן ברונשטיין, קצין בוחנים ראשי של משטרת ישראל דאז, לפיה: "**אם לא השתנו נסיבות, כגון: תאורה, מזג האוויר, יכולת הראייה של הנהג,**

מקום התאונה והרכבים המעורבים, הרי שמרחק הראייה בו ניתן להבחין בסכנה בזמן התאונה יישאר לעולם מרחק קבוע וידוע. ציפייה ומודעות לסכנה אינן מקטינות את מרחק הראייה, אלא מקטינות את זמן התגובה של הנהג ובהתאם למהירות - גם את מרחק התגובה".

מכל האמור עולה, כי מסקנתו של הבוחן, לגבי שדה ראייה של 77 מטרים לעבר הולכת הרגל, לא נסתרה על ידי ההגנה.

2.

ב-ת/24, שהוגש בהסכמת ההגנה, ציין השוטר רס"ר עבדאללה חסאם, כי בהגיעו לזירת התאונה, מסר לו הנאשם, כי " הוא לא שם לב איך זה קרה" ולאחר מכן מסר שכנראה שהיא קפצה לכביש.

ב-ת/1, הודעתו של הנאשם מיום התאונה, מסר הנאשם, כי הולכת הרגל לא הייתה על הכביש, אלא קפצה מלמעלה, על שמשת רכבו. הנאשם נשאל אם הביט לעבר המסך של ה"ויז" לפני הפגיעה והשיב כי אינו זוכר - עמוד 2, שורות 51-52.

לעומת זאת, בבית המשפט, טען כי לא עשה שימוש ב"ויז" וכאשר עומת עם גרסתו במשטרה, השיב כי אינו זוכר אם השתמש, אך הוא רק מקשיב להוראות של המערכת.

ב-ת/1, אישר הנאשם את ניסוי שדה הראייה שנערך עמו, אך שב וחזר על כך שהולכת הרגל לא הייתה על הכביש - עמוד 2, שורות 56-57.

ב-ת/2, הודעת הנאשם מיום 17.4.19, מסר הנאשם כי לא שוחח בטלפון הנייד ולא הביט במסך וכן, טען כי גם אשתו, שישבה לצדו, לא הבחינה בהולכת הרגל ומערכת המובילאיי, לא התריעה.

הנאשם הוסיף וטען, כי בניסוי שדה הראייה השני, שנערך תוך שימוש ברכב שלו, בגדיו של הולך הרגל המדמה, היו כהים יותר מאלו של הולכת הרגל והכביש היה חסום, כך שהתנאים היו "אופטימליים", כהגדרתו, אך כאשר נשאל, אם היה מבחין בהולכת הרגל, לו הייתה לובשת בגדים כהים יותר, השיב כי אינו יודע וכי ייתכן שעמדה מאחורי עץ ולגבי חסימת הכביש, טען שאולי רכב הסתיר לו.

הנאשם הוסיף וטען, כי ייתכן שהולכת הרגל קפצה מארון החשמל שעל אי התנועה, אך אישר כי הבוחן ניגש אתו לארון החשמל האמור מיד לאחר התאונה ולא נמצאו עליו עקבות של נעליים.

לאחר שהבוחן הציג לו את הסרטון, ת/20, מסר הנאשם כי "**הוא לא תואם למה שאני זוכר**" - עמוד 3, שורות 62-63, טען כי לא ראה אותה על הכביש ולא בלם, אך גם בסרטון "לא ממש הצלחתי", אך אישר כי לא נסע לפניו רכב שעלול היה להסתיר לו וכי אינו מבין כיצד לא הבחין בה, למרות שהרכב שנסע לשמאלו, בלם ולמרות

שע"ת 2, הבחין בהולכת הרגל לפני הפגיעה, כפי שניתן לשמוע ב-ת/20.

לבסוף, מסר הנאשם כי אין לו כל הסבר לכך שלא הבחין בהולכת הרגל.

בעדותו בבית המשפט, מסר הנאשם, בקצרה, כי נהג ברכב, לא התעסק בשום דבר אחר ולא ראה את הולכת הרגל.

בחקירתו הנגדית, שב הנאשם על גרסתו, לפיה, הולכת הרגל לא הייתה על הכביש וכי לא הבחין בה בשום שלב.

הנאשם נשאל לגבי ניסוי שדה הראיה השני, שנערך עם רכבו וטען, כי לא הוא נהג ברכב, אלא הבוחן, אך לאחר שעומת עם הסרטון המתעד את הניסוי האמור, בו ניתן לראות אותו נוהג, חזר בו מטענתו, אך שב וטען כי תנאי ניסוי שדה הראיה היו שונים, שכן לא נסעו כלי רכב מולו והשוטר שדימה את הולכת הרגל, קיבל הוראות בקשר מהבוחן.

הנאשם נחקר ומסר כי הולכת הרגל לא הייתה על הכביש וכי לא ניתן לראות ב-ת/20, כי היא יורדת לכביש ובחר שלא לנסות ולהסביר, כיצד זה הבחין בה ע"ת 2, כפי שניתן לראות ולשמוע בסרטון.

הנאשם השיב תשובות מתחמקות לשאלות שנשאל - ראה עמוד 50 לפרוטוקול, שם הנאשם בוחר לטעון מחד "אני לא מומחה להגיד באיזה מקום קרתה התאונה" ומאידך, לטעון כי הוא "קצת מבין בסרטון" ועמוד 51 לפרוטוקול, שם השיב תשובות כגון, "אני לא צריך להסביר את זה", "לא יודע, לא מבין בזה" ועשה רושם לא אמין במהלך חקירתו, כך גם בטענה כי ניסוי שדה הראיה לא היה תקין, שכן כלי רכב לא נסעו מולו, כל זאת, כאשר בשום שלב לא טען כי סונוור על ידי כלי רכב אחרים בזמן התאונה ולכן, לא הבחין בהולכת הרגל, אלא הסתפק בגרסה אחידה - **הולכת הרגל לא הייתה על הכביש ונפלה מלמעלה.**

ברי, כי אין לגרסה זו של הנאשם כל תימוכין, גם לא בראיות ההגנה ומסקנות המומחה מטעמה ויש בכך כדי לפגום באמינותו של הנאשם.

הנאשם בחר שלא להביא את אשתו לעדות בבית המשפט והימנעות זו, תיזקף לחובתו. לא ניתן כל הסבר מצד ההגנה, באשר לאי העדת עדה שצפויה הייתה, לכאורה, לתמוך בגרסתו של הנאשם, ויש בכך כדי לעורר ספק רב באשר לטענתו הנחרצת של הנאשם, כי גם אשתו לא הבחינה בהולכת הרגל. הנאשם שב והתייחס לאשתו מספר פעמים, בין היתר לכך שהייתה עדה לעובדה כי מערכת ההתרעה ברכבו לא התריעה, אך בחר לוותר על עדותה וטעמיו עמו.

מן האמור עולה, כי ההגנה לא השכילה להציג גרסה אחידה בפני בית המשפט - בניגוד לנאשם שעמד על כך שהולכת הרגל לא הייתה על הכביש אלא נפלה על רכבו מלמעלה, טענו סנגורו והמומחה, כי הולכת הרגל הייתה על הכביש, אך התאונה הייתה בלתי נמנעת.

ברי, כי הצגת שתי גרסאות שונות, פוגעת באמון שיכול בית המשפט לייחס לגרסה זו או אחרת של

ההגנה.

3. סרטון ממצלמת הרכב של ע"ת 2, תיעד את האירוע, כמפורט בפרוטוקול מיום 18.10.20, עמוד 10, שורות 19-22.

הסרטון, ת/20, נותח על ידי ע"ת 1, שקבע לפיו כי לו היה הנאשם מבחין בהולכת הרגל בשלב בו החלה בחצייה, הרי שיכול היה למנוע את התאונה, שכן ניתן היה להבחין בה ממרחק של 49.7 מטרים ו-3.88 שניות לפני האימפקט ואם היה הנאשם מגיב, כבר בשלב זה, הרי שרכבו היה עוצר במרחק של 19 מטרים לפני נקודת האימפקט, תוך פרק זמן של 1.37 שניות וזאת בהתייחס למהירות נסיעה של 46.11 קמ"ש.

כל זאת, הוסיף העד, כאשר הנאשם כלל לא בלם עובר לתאונה.

בחקירתו הנגדית, נחקר העד ממושכות לגבי פענוח הסרטון והשיב כי עשה זאת תוך שימוש בתוכנה בשם VLC וכי מדובר בתוכנה מוכרת, פשוטה ואינטואיטיבית, בעלת היכולת לחלק סרטון ל"פריימים" וכי אין מדובר בתוכנה אשר דורשת הכשרה מקצועית כל שהיא.

העד נשאל מדוע לא העביר את הסרטון לניתוח במעבדות מז"פ, כפי שנעשה בתיקים חמורים אחרים והשיב כי אין מעבירים תיקים באופן גורף ומקום בו הוא יכול לעשות זאת בכוחות עצמו, תוך שימוש בתוכנה האמורה, הרי שלא היה זקוק לסיוע ממעבדת מז"פ.

העד אישר כי התאריך והשעה במצלמה לא היו מכוונים.

העד הסביר כי בדק ומצא כי ה"פריימים" בסרטון היו שווים זה לזה וכך גם פרק הזמן של השניות שנמדדו בין "פריימים" ל"פריימים".

העד נשאל והשיב כי ביצע מדידות בשטח, על מנת להשוות מול הסרטון. כך לדוגמה, קשר בין רכב הנאשם לארון החשמל המוצב במקום והנצפה בסרטון.

העד נשאל והשיב כי תיתכן סטייה קלה של +/- 2 מטרים.

העד נשאל והשיב כי לא מצא לנכון לצלם תמונות באור יום, על מנת לבצע השוואה עם התמונות מהלילה והסביר, כי הכביש היה מואר והרכב לא היה שם באור יום.

העד נשאל והשיב כי העתקת הסרטון לא פגמה בו או בתוכנו.

העד נשאל והשיב כי אכן, מחמת טעות, לא צילם מתוך הסרטון תמונה של רגע הפגיעה.

העד נשאל ואישר כי הצילום נעשה בזווית אלכסונית ושהדבר מקשה על הדיוק בקביעת ממצאים, אך הוסיף כי היה מדויק ככל שניתן.

העד נשאל והשיב כי הוא אינו יכול להצביע בסרטון על רגע ירידת הולכת הרגל לכביש, רק על הרגע בו ניתן לזהותה בכביש ואישר, כי לשיטתו, בשלב זה, היה רכב הנאשם במרחק של 49.7 מטרים ממנה.

העד נשאל לגבי נהג אלמוני, שנהג בנתיב השמאלי והשיב כי נעשו מאמצים לאתר, ללא הצלחה, שכן, מספר הרישוי לא היה ברור והוא לא סבר כי יש מקום לשלוח את המספר לפיענוח מקצועי.

לשאלת בית המשפט, השיב העד כי הוא יפעל כך, במקרים בהם הלוחית מזוהה חלקית ואז, יעזר במומחה על מנת לנסות ולפענח אותה במלואה.

עד הגנה 1, סנ"צ ירון ויינריב, העיד כי אין הנחיה כתובה לגבי טיפול בסרטון שנתפס במהלך חקירת תאונת דרכים, אך מקובל להתחיל בדו"ח צפייה, על מנת לקבוע אם יש בסרטון ערך ראיתי כלשהו ובהמשך, אם בוחן רואה שיש מקום לכך, הוא יכול לבצע פענוח עצמאי של הסרטון ורק אם אינו יודע כיצד, יש באפשרותו לפנות למעבדה המשטרתית.

העד הוסיף כי לאחרונה, הבוחנים עוברים הדרכות בהקשר זה, אך כיוון שתחום עיסוקם דורש מומחיות במגוון של תחומים, הרי שכל פעולה שבוחן אינו יודע לבצע, הוא נעזר במומחה.

לשאלת הסנגור, הוסיף העד כי למטיב זכרוננו, שלח דוא"ל לגבי העברת סרטונים למעבדת מז"פ בתיקי גרם מוות ברשלנות או במקרים בהם הבוחן רואה צורך בכך.

ב-2/נ, פירט רס"ב רון גור-אל, מהמעבדה לראיה דיגיטלית של משטרת ישראל, בתשובה לפניית הסנגור, את השלבים העיקריים בקביעת/הערכת זמן ו/או מהירות ממוצעת, על פי קובץ וידיאו. במכתבו, התייחס רס"ב גור-אל למספר תוכנות בהן ניתן לעשות שימוש, לרבות תוכנת VLC, בה השתמש הבוחן.

ב-3/נ, התייחס המומחה, בעמודים 15 עד 38, לפענוח הסרטון. לשיטתו, נפלו שגיאות רבות בפענוח הסרטון של ידי הבוחן, בגינם, קבע הבוחן ממצאים שגויים לגבי זמן שהיית הולכת הרגל לכביש, המרחק בו היה רכב הנאשם כאשר ירדה לכביש, מרחק החצייה שלה עד לנקודת האימפקט, מהירות ממוצעת של רכב הנאשם ועוד.

ניכר היה כי המומחה מסתמך על 2/נ לעיל, בהתייחסותו לפרמטרים לפענוח סרטון.

מסקנותיו של המומחה מפענוח הסרטון, הן כדלקמן:

א. הולכת הרגל שהתה בכביש 2.73 שניות ולא 3.88 שניות כפי שקבע הבוחן.

ב. מהירות נסיעת רכב הנאשם הייתה בין 40.9 קמ"ש ועד 51.24 קמ"ש.

ג. רכב הנאשם היה במרחק של בין 39.3 מטרים ל-47.4 מטרים, מאזור האימפקט, בעת שהולכת הרגל ירדה לכביש.

באשר לסרטון שבנדון, מקובלת עלי גרסת ההגנה, לפיה, הפענוח לא נעשה באופן מקצועי דיו וטוב תעשה המאשימה, אם תקבע נוהל מסודר בכל הנוגע לטיפול ופענוח סרטונים, תוך שימוש באנשי מקצוע מיומנים, שכן, כעולה מ-2/נ, היה על הבוחן לבדוק פרמטרים רבים של הסרטון, בטרם עשה בו שימוש על מנת לשחזר את התאונה ועם כל ההערכה למקצועיותו של הבוחן, לא ניתן לצפות ממנו לשלוט גם ברזי הטכנולוגיה הנדרשים ברמה שמצפה לה בית המשפט.

עם זאת, אין הדבר מאיין את גרסת המאשימה או מסייע להגנת הנאשם, שכן, גם אם אאמץ את מסקנות מומחה ההגנה מהסרטון, אין בהן כדי להפחית מרשלנותו של הנאשם, שיכול היה להבחין בהולכת הרגל כבר ממרחק של 39.3 מטרים, על פי גרסת המומחה עצמו, או ממרחק של 77 מטרים, כאמור בסעיף 1 לעיל ולא הבחין בה כלל, לא מהמרחק שקבע המומחה ולא מהמרחק שקבע הבוחן.

4. עד הראיה, ע"ת 2, מסר בהודעתו במשטרה, כי הבחין בהולכת הרגל, מיד כאשר ירדה מאי התנועה לכביש ואז הספיקה לעשות 3-4 צעדים, עד שנפגעה מרכב הנאשם והועפה באוויר.

בעדותו בבית המשפט, מסר העד כי הבחין בהולכת הרגל כבר לפני הגעתה לאי התנועה הבנוי, במסלול הנגדי וכאשר ראה שהיא עולה על אי התנועה והבין כי רכב הנאשם ממשיך בנסיעה, צפה כי יפגע בה.

בחקירתו הנגדית, שב העד על גרסתו, לפיה, הבחין בהולכת הרגל כבר במסלול הנגדי והשיב כי למיטב זכרונו, כך מסר גם לחוקר. העד נשאל והשיב כי אינו זוכר כמה צעדים צעדה הולכת הרגל עד הפגיעה.

עסקינן בעד ראייה ניטראלי ובין אם הבחין בהולכת הרגל כבר במסלול הנגדי ובין אם הדבר אינו אפשרי, כפי שטענה ההגנה, עדיין נותרת בעינה עדותו, לפיה, הבחין בהולכת הרגל על גבי אי התנועה, בטרם החלה לחצות את הכביש, כפי שניתן היה להתרשם ב-20. בסרטון האמור, ניתן היה להבחין בבירור ברכב הבולם בנתיב השמאלי, ברכב העד בולם ולשמוע את קריאתו הספונטנית של העד על הפגיעה הצפויה, כל זאת, כאשר רכב הנאשם ממשיך בנסיעה רצופה. עדותו של עד הראיה עשתה עלי רושם אמין ועמדה בהתאמה ל-2/ת ולכן, אני דוחה את טענות ההגנה כנגד עדותו, כמפורט בסיכומיה.

5. ההגנה טענה, בהרחבה, בנוגע לזמן התגובה והאיחור בתגובה שיש לייחס לנאשם, ומקובלת עלי טענת ההגנה בסיכומיה, לפיה, אין לגזור את דינו של נאשם לשבט, בגין איחור מזערי של חלקיק או שבריר שניה, אך בענייננו, הנאשם נסע כברת דרך של 77 מטרים, כפי שקבעתי לעיל, מבלי להגיב ולכן, אין מדובר בחלקיק שניה אלא בפרק זמן ארוך ומשמעותי, שאין ספק בליבי, שהיה בו די כדי למנוע את הפגיעה בהולכת הרגל, לו היה הנאשם מבחין בה במועד ואני דוחה את טענת ההגנה, כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת.

6. המומחה נחקר בבית המשפט על חוות דעתו וכפי שטענה המאשימה בסיכומיה, כעולה מעמוד 56 לפרוטוקול, התרשמתי כי לא ידע להסביר מדוע הגיע למסקנה כי התאונה בלתי נמנעת, על סמך החישובים שערך ולא ידע להסביר, מדוע לא היה הנאשם נעצר במרחק של 7 מטרים מהולכת הרגל, כפי שטענה בפניו ב"כ המאשימה.

הטענה בדבר מהירות משתנות לעומת מהירות קבועה, אין בה ממש, שכן הנאשם נסע נסיעה רצופה ולא טען בשום שלב וגם לא ניתן לראות בסרטון, כי בלם את הרכב, עד לאחר הפגיעה.

לשאלות בית המשפט, השיב המומחה, כי את התמונות שצירף לחוות דעתו, לא צילם מתוך רכב, אלא מחוץ לרכב וברי, כי אין בהן כדי לשקף את שדה הראיה של נהג מתוך רכב ולא ניתן כל הסבר לצילום מגמתי שכזה.

עוד אישר המומחה, כי לא בדק אם ע"ת 2 יכול היה להבחין בהולכת הרגל על גבי אי התנועה, אלא הסתפק בשלילת גרסתו וטען, כי הוא הבחין בה כאשר הייתה כבר על הכביש. מדובר בטענה סתמית ובלתי מבוססת ועדותו הברורה של עד הראיה עדיפה בעיני אלף מונים על ניתוח כזה או אחר של סרטון הווידאו, שכן, גם המומחה לא עבר הכשרה מקצועית מיוחדת לגביו, אלא הסתמך בעיקר על נ/2 בחוות דעתו.

7. ההגנה טענה בסיכומיה, כי רשלנותה של הולכת הרגל, באופן החצייה ומקום החצייה, בין היתר, נוכח נסיבות חייה ומצבה הבריאותי מאיינת את אחריותו של הנאשם לגרם התאונה, אך אני דוחה טענה זו מכל וכל.

הלכה היא שמעשה רשלנות של אחר אין בו, כשלעצמו, כדי לשחרר מאחריות פלילית את הגורם הרשלני הראשון, כאשר זה חייב היה לצפות את מעשה הרשלנות של האחר - ראה לעניין זה **ע"פ 482/83 מדינת ישראל נ' סעיד**.

בספרו **על הדין בפלילים**, עמוד 98, התייחס השופט (בדימוס) יעקב קדמי לעניין זה. לשיטתו, מבחן ה"ניתוק" הוא - "צפיות סבירה": **"..תנאי לניתוק קשר סיבתי מכוחה של 'התערבות זרה', בין התנהגותו של עבריין 'מקורי' שהכשירה את הקרקע ל'פעולתה' של אותה התערבות - לבין התוצאה שהתרחשה בסופו של דבר 'כתוצאה' מהתערבות, היא שההתערבות הזרה תהיה בבחינת אירוע ש'מחוץ' לצפיות סבירה"**.

מכאן, כי השאלה המכרעת היא - **האם התנהגות הולכת הרגל הייתה מחוץ לצפיות הסבירה של נהג סביר בנעלי הנאשם?** - והתשובה לטעמי היא חד משמעית - לא.

בע"פ 70642/08 **מדינת ישראל נ' יעקב בן בידה תגדייה**, נפסק על ידי כבוד הש' ברלינר - **"בבחינת למעלה מן הנדרש אוסיף אף זאת: גם קביעה עובדתית לפיה התפרץ המנוח אל הכביש לא הייתה מביאה לכלל מסקנה כי נותק הקשר הסיבתי-משפטי בין נהיגתו של המשיב לבין התאונה הקטלנית. ושוב, בגדר מושכלות יסוד - התנהגות רשלנית של הנפגע, כמו גם התערבותו של גורם שלישי במערכת, אינן שוללות בהכרח קשר סיבתי-משפטי בין מעשה או מחדל של הפוגע לבין תוצאה פוגעת - שעה שהפוגע, כאדם מן הישוב, יכול היה לצפות מראש את שאירע בפועל ולפעול בהתאם השאלה היא - לעולם - שאלת הצפיות הראויה והנדרשת, דהיינו, האם מי שמצוי בנעליו של הנאשם שמדובר בו, יכול וצריך היה לצפות גם התנהגות רשלנית מצד הקורבן"**.

עסקינן בדרך עירונית, גם אם בכביש רחב יחסית, ועל נהג סביר לצפות גם התנהגות רשלנית של עוברי דרך ולדעת להגיב בהתאם. כאמור לעיל, שני נהגים אחרים הצליחו להבחין בהולכת הרגל ממרחק ולבלום ואילו

הנאשם לא הבחין בה.

בע"פ 84/85, ליכטנשטיין נגד מדינת ישראל, נאמר:

"נהג הנוהג בכביש, אפילו בתנאים האופטימאליים שתוארו, עשוי להיתקל באירועים שונים, שאף כי אין לומר שחובה עליו לצפות איזה מהם באופן ספציפי, הרי הם מהווים חלק מהסיכונים הרגילים והנורמאליים, הכרוכים בנהיגה בדרכים. כך, למשל, הימצאות כתם שמן בכביש או שברי זכוכית או בעל חי החוצה את הכביש באופן פתאומי או תקר בצמיג או אירועים אחרים כיוצא באלה, שניסיון החיים מלמד, שהם תופעה מוכרת בכביש. נהג סביר אינו יכול, ואיננו חייב, לכן, לצפות, שבמקום מסוים בכביש יקרה אירוע ספציפי זה או אחר כגון אלה. אך הוא חייב להביא בחשבון את האפשרות, שאירוע מסוג זה עלול לקרות לו במהלך הנסיעה".

בע"פ 2163/07 רזי סעת נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון:

"בית המשפט, אשר שמע את העדויות, מצא כאמור לאמץ את חוות דעת המומחה, וקבע כי המערער "לא שם לב להולכי הרגל למרות שיכול היה וחייב היה לראותם" (עמ' 40, ש' 25 - 26). לא מצאנו כי יש עילה להתערב במסקנה זו, הטומנת בחובה הכרעה במחלוקת העובדתית עליה עמדנו. ... עוד נציין, כי עצם העובדה שבני הזוג חצו את הכביש שלא במעבר חצייה אינה מסירה מעל המערער את האחריות כנוהג ברכב, נוכח המסקנה כי גם בהינתן עובדה זו, ניתן היה למנוע את התאונה".

8. באשר לטענות ההגנה בנוגע למחדלי חקירה מצד המאשימה, בדגש על הבוחן, הרי שבע"פ 2842/10 נוי

קלדרון נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' ג'ובראן:

"אכן לא כל כיוון חקירה או אפשרות היפותטית לפעולות חקירה שלא מוצו עולים כדי מחדל חקירתי. מטבע הדברים, חקירת המשטרה אינה מושלמת ולעולם מוגבלת היא במשאבים. נכון הוא כי המטרה שצריכה לעמוד לנגד החוקרים היא חקר האמת. על החוקרים להפעיל את מיטב כישרונם ולבדוק בשקידה ובמאמץ כיווני חקירה שונים והשערות שונות באשר לאופן התרחשות העבירה. אך גם פעולות חקירה נדרשות אלו מתוחמות בגבולות הסבירות וההיגיון, ואין החוקרים נדרשים להמשיך ולהשקיע משאביהם בכיוון חקירה שנשלל על ידם בראיות מוצקות ומספקות".

לטעמי, היו בידי המאשימה די ראיות להגשת כתב אישום כנגד הנאשם ולהוכחת אחריותו לגרם התאונה ותוצאותיה, כפי שפירטתי לעיל, גם אם לא פעל הבוחן למיצוי כל כיוון חקירה אפשרי, משמצא די והותר ראיות לרשלנותו של הנאשם.

בע"פ 70237/07 אדרי אביב נ' מדינת ישראל, נאמר:

"כידוע, שיטת המשפט הישראלית, אינה דורשת את הבאתה של הראיה המקסימלית (ראה: ע"פ 4384/93 אילן מליקר נ' מדינת ישראל (לא פורסם 25.5.94), "ברם, היעדרה שלראיה "מכסימלית" אינו שולל את

יכולת התביעה להוכיח את המוטל עליה, שהרי די שהטעון הוכחה יוכח באמצעות ראיה מספקת. במילים אחרות, בית המשפט יכול להכריע את דבר אשמו של נאשם על סמך הראיות שבפניו, גם אם בפוטנציה קיימות ראיות נוספות שיכולות לסייע בהוכחת השאלה השנויה במחלוקת; ע"פ(תל אביב- יפו) 71058/00 סקה אברהם נ' מדינת ישראל (לא פורסם 17.1.01); ע"פ(תל-אביב- יפו) 462/98 מי צור שלמה נ' Reebok International Ltd. (לא פורסם 14.9.99); ע"פ(נצרת) 1352/06 הייב ווליד נ' מדינת ישראל (לא פורסם 3.7.07); ת"פ(ירושלים) 3919/02 מדינת ישראל נ' כהן ליאת (לא פורסם 13.1.04), עמ' 1445). השאלה הניצבת בפני בית המשפט הינה, האם הראיות שהובאו, די בהן כדי להוכיח אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, בהבדל מהשאלה: האם ניתן היה להביא ראיות נוספות, אולי אפילו טובות יותר להוכחת האשמה. "וכך סוכם הדברים בת"פ (חי') 276/88: השאלה העומדת בפנינו היא, האם מן הראיות שבפנינו... מוכחת אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר. אם יכולות היו להיות בידי התביעה ראיות נוספות, שאותן היא לא הביאה או לא גילתה, אין בכוח מחדל זה לגרוע מכוחן של הראיות שהוגשו... לבית המשפט, אם יהיו מספיקות לביסוס הרשעה (ע"פ 654/79...). ובע"פ 8002/99 חזר בית המשפט על דברים שנאמרו בע"פ 804/95: "הדין הוא שדי בראיה 'מספקת' ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה ה'מקסימלית' שניתן להשיג..." (י' קדמי, על הראיות, חלק שני(תשס"ד- 2003) עמ' 607).

כפועל יוצא מכך, אי נקיטה בפעולה מסוימת (כגון בדיקת צמיגים), אפילו תוגדר כמחדל חקירתי- לא בהכרח תביא למסקנה כי שגה בית משפט קמא כאשר השתית את ממצאיו על הראיות הקיימות".

סיכומו של דבר, הנאשם התרשל בכך שלא הבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל, אף שיכול היה להבחין בה ממרחק של 77 מטרים ולכן, לא האט נסיעתו, לא בלם רכבו ולא נקט בכל פעולה שהיא, עד לאחר שרכבו פגע בהולכת הרגל והעיפה על חזית הרכב והשמשה הקדמית.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי את הנאשם אשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ד תשרי תשפ"ב, 30 ספטמבר 2021, במעמד הצדדים